

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžf/13/2014
Identifikačné číslo spisu:	3012200797
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3012200797.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Kataríny Benczovej, v právnej veci žalobcu: Ing. Jozef Jančo - PROFIN, Vělkonecpalská 260/31, Prievidza, zastúpeného advokátkou JUDr. Alenou Rudohradskou, Moldavská 8, Košice, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020506/1/1074289/2012/5199-r zo dňa 11. júla 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/150/2012-50 zo dňa 13. novembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/150/2012-50 zo dňa 13. novembra 2013, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 1020506/1/1074289/2012/5199-r zo dňa 11.07.2012 a v nadväznosti naň aj dodatočného platobného výmeru správcu dane - Daňového úradu Trenčín č. 9313302/1/841922/2012 zo dňa 11.04.2012.

Preskúmaným rozhodnutím žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov a v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov potvrdil dodatočný platobný výmer správcu dane, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b/ zákona o správe daní a poplatkov v nadväznosti na § 165 ods. 5 daňového poriadku bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2011 v sume 2840,00 € z dôvodu nepriznania práva na odpočítanie DPH z dodávateľských faktúr

vystavených dodávateľskou spoločnosťou EXPAND, s.r.o. Išlo o faktúru číslo FV11011 (int. č. 1100135) zo dňa 31.03.2011, základ dane 4200 €, DPH 20% 840 €, cena celkom 5040 €; dodávateľ touto faktúrou vyúčtoval žalobcovi províziu za sprostredkovanie obchodu pre jeho odberateľa KABE, mycia technika; žalobca si uplatnil odpočet DPH vo výške 840,00 € a o faktúru číslo FV11012 (int. č. 1100147) zo dňa 31.03.2011, základ dane 10 000 €, DPH 20% 2000 €, cena celkom 12 000 €; dodávateľ touto faktúrou vyúčtoval žalobcovi províziu za sprostredkovanie obchodu s pneumatikami.

Po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného dospel krajský súd v záveru, že tieto sú v súlade so zákonom. Podľa názoru krajského súdu žalovaný na základe dostatočne preukázaného skutkového stavu dospel k správneému záveru, že žalobca je povinný zaplatiť za kontrolované zdaňovacie obdobie marec 2011 rozdiel dane 2840,00 €, keďže v konaní pred daňovými orgánmi nepreukázal, že dodávateľská spoločnosť EXPAND, s.r.o. skutočne sprostredkovala pre žalobcu ako záujemcu obchody v zmysle uzavretej sprostredkovateľskej zmluvy. Vykonaným dokazovaním v daňovom konaní bolo zistené na základe vyjadrení konateľov a splnomocnených zástupcov odberateľov, že spoločnosť EXPAND, s.r.o. Bojnice nedodala žalobcovi služby sprostredkovania a túto skutočnosť žalobca nevyvrátil, resp. (fakturované) sprostredkovanie nepreukázal žiadnym hodnoverným dôkazom.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že správca dane preniesol na neho dôkazné bremeno, lebo sám správca dane vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, ktorým nebolo potvrdené sprostredkovanie obchodu s pneumatikami zástupcom spoločnosti EXPAND, s.r.o. Bojnice ani sprostredkovanie obchodu s mycou technikou pre odberateľa - KABE Ing. Branislava Kalabusa.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 OSP, zrušil rozhodnutie správneho orgánu a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. V odvolaní (po podrobnom popise skutkového a právneho stavu a zopakovaní tvrdení z konania pred daňovými orgánmi a krajským súdom) uviedol, že sa nestotožňuje s rozsudkom krajského súdu, ktorý na strane 5 konštatuje, že žalobca v podanej žalobe namietal len záver daňových orgánov o nepriznaní nároku na odpočítanie dane z faktúry č. FV 11012 v sume 2000 € za sprostredkovanie obchodu s pneumatikami; rozhodnutia daňových orgánov o nepriznaní nároku na odpočítanie dane z faktúry č. FV 11011 v sume 840 € za sprostredkovanie obchodu s mincou technikou žalobca nenamietal. Aj v odvolaní aj v žalobnom návrhu namietal nepriznanie práva na odpočítanie dane z oboch uvedených faktúr. Ďalej sa v odvolaní uvádza, že žalobca má za to, že podstatnou skutočnosťou je to, kto tovar dodal, pričom odberatelia sa nemusia zaujímať o skutočnosť, kto obchodné transakcie sprostredkoval. Preto nesúhlasí s konštatovaním krajského súdu, ktorý prevzal subjektívne konštatovanie žalovaného ako aj správcu dane, že obchodní zástupcovia, resp. splnomocnené osoby nepotvrdili, že obchody s pneumatikami sprostredkovala spoločnosť EXPAND, s.r.o. Bojnice, ako aj skutočnosť, že podnikateľské subjekty nepotvrdili, že obchody mycou technikou s Ing. Branislavom Kalabusom uzavreli na základe žalobcovho sprostredkovania, neznamená to, že ich skutočne žalobca nesprostredkoval.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že v odvolaní žalobca uvádza v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho pojednávania na krajskom súde. Ďalej žalovaný uviedol, že sa naďalej pridržiava svojho stanoviska podaného k žalobe dňa 07.12.2012 a trvá na skutočnostiach, v tomto stanovisku uvedených.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27.01.2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru

je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

Podľa § 49 ods. 1 právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Podľa ods. 2 písm. a/ platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní, dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie. Podľa ods. 2 správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Podľa ods. 8 daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Z dikcie § 49 ods. 2 zákona o DPH jednoznačne vyplývajú podmienky, za akých si žalobca môže odpočítať DPH, pričom základná podmienka je, aby išlo o tovary alebo služby, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym platiteľom DPH. Úlohou správcu dane pri posudzovaní opodstatnenosti uplatnených nárokov na odpočítanie DPH je vychádzať nielen z daňových dokladov predložených platiteľom, ale aj zo zistení, či predloženým dokladom neabsentuje materiálny podklad.

Odvolací súd sa stotožnil so závermi krajského súdu, že žalobcovi sa v daňovom konaní nepodarilo preukázať, že skutočne došlo k sprostredkovaniam, ktorých sa týkali predmetné dodávateľské faktúry. Správny bol preto postup správcu dane, ktorý po vykonaní dokazovania, ktorým nebolo potvrdené sprostredkovanie obchodu s pneumatikami zástupcom spoločnosti EXPAND, s.r.o. Bojnice ani sprostredkovanie obchodu s mycou technikou pre odberateľa - KABE Ing. Branislava Kalabusa vydal dodatočný platobný výmer. Žalovaný správny orgán neporušil zákon, keď rozhodnutie správcu dane potvrdil. Aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo dokazovanie v daňovom konaní vykonané v dostatočnom rozsahu. Žalobca ani v súdnom preskúmvacom konaní (vrátane konania odvolacieho) nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by bol spôsobilý vyvrátiť skutkové a právne závery správcu dane a žalovaného správneho orgánu v danej veci.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vyporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní bolo obsahom administratívneho spisu preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe dostatočne zisteného skutočného stavu.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vyporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Preto ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmvanými rozhodnutiami žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd za správny. Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybnil predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli z veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vyporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Trenčíne ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.